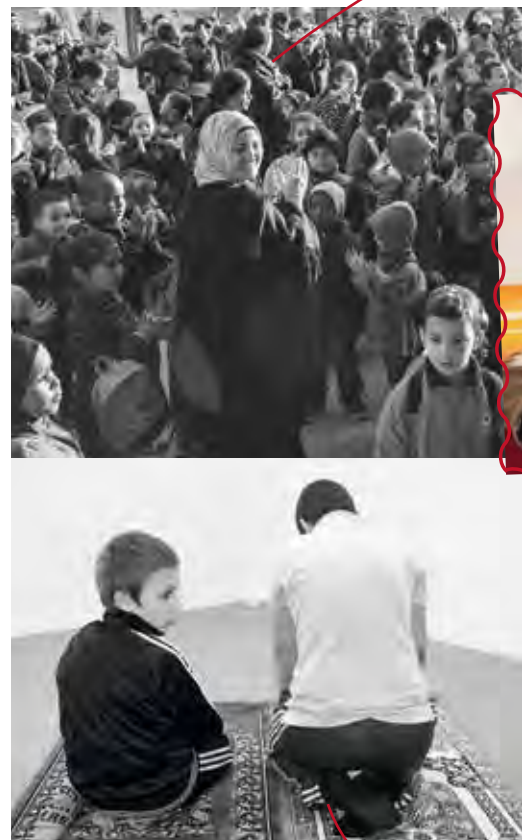

In de biotoop van Jamila Abarkan

Stef Verhoeven waagt zich maandelijks in de habitat van de homo sapiens educationis. Deze maand: hoe juf Jamila tot haar eigen verbazing een hoofddoek ging dragen en haar geluk vond op een islamitische basisschool.

In de week dat de storm rond de Islamitische ibn Ghaldoun-school uit Rotterdam nog wat naschuurt, rijden wij met een kofferbak vol oordelen richting Ikra, een islamitische basisschool in Dordrecht. Wij gunnen iedereen zijn eigen schooltje, of het nu God, Boeddha, Mohammed of Steve Jobs is. Maar soms huiveren we van al die goedbedoelde ideologische onderwijsstolpjes. Het gist, borrelt en rot als er niet op tijd een frisse wind doorheen wordt gejaagd, getuige het lot van de Rotterdamse middelbare variant.

En nou moet de vrolijke Jamila Abarkan (35) van de Islamitische basisschool Ikra, dat vandaag voor Biotoop allemaal goedmaken. Ikra is een snelgroeiend schooltje in de wijk Zuidhoven van Dordrecht. In een jaar tijd is de school met ruim honderd leerlingen gegroeid naar 365. Het fonkelnieuwe schoolgebouw blijkt na vijf jaar al weer te klein. Volgend jaar staan vijf kleuterklassen gepland.

Voor de zekerheid hebben we ons ter voorbereiding door het Rapport van Bevindingen van de Onderwijsinspectie heen geworsteld. Dat schrijft: *'Basisschool Ikra werkt met een transparante kwaliteitscyclus waarmee wordt gewaarborgd dat alle aspecten van de onderwijsorganisatie regelmatig worden geëvalueerd.'* Tussen de regels van het dorre onderwijstaaltje lezen we: de inspecteur is blij met Ikra. Hij spreekt van een *activerende didactiek, goede werksfeer en een taakgerichte werkhouding*. Eerst zien, dan geloven, denken wij dan.

Voorleesbank

Juf Jamila ontvangt in haar eigen lokaal. Op het prikbord hangt het thema van de maand: Soberheid

en Tevredenheid. *'De tevredenheid van Allah. Dit is het hoogste wat de gelovige moslim kan bereiken en is zelfs mooier dan het hele paradijs!!!'* zo valt te lezen op een miniposter in de hal. Tegen de muur staat een felrode voorleesbank. 'Ik lees mijn leerlingen nu een boek van Bette Westra voor', zegt ze. 'Ze zitten dan dicht om me heen op krukjes, in de vensterbank en op de bank en hangen aan mijn lippen. Het zijn mijn gelukkigste momenten op deze school.'

De nuchtere juf van groep vier voelt niet de lichtste aandrang om Het Islamitisch Onderwijs met hand en tand te verdedigen tegen de negatieve mediahype in. 'Ik geloof dat alles gebeurt met een reden. Het is goed dat de zaak bij ibn Ghaldoun flink is opgeschud. Daar kan alleen maar iets beters uit voortkomen. De beste leerkrachten zullen weer een plek vinden', zegt ze rustig. Liever zegt ze iets over haar eigen biotoop: Ikra is een warme school waar haar collega's – waaronder veel niet-moslims – als vrienden zijn, die elkaar kunnen aanspreken op hun vakkundigheid. 'Ik voel me hier vrij, mijn werk voelt niet als werk.' Eerlijk gezegd is ze zelf ook verbaasd dat ze nu op een Islamitische school werkt en zelfs een hoofddoek draagt. Een aantal jaren geleden had ze naar haar voorhoofd gewezen. 'Ik kan me heel goed verplaatsen in Nederlanders die vreemd aankijken tegen het Islamitisch onderwijs want ik heb me altijd een nuchtere Hollandse nep-Marokkaan gevoeld', lacht ze.

Exotische attractie

Toen Jamila drie jaar oud was, trok ze, samen met haar moeder, broertjes en zusjes uit de bergen van Marokko naar Alblasserdam. Haar vader werkte daar

Ikra is een warme school, waar collega's als vrienden zijn

Juf Jamila: 'Het voorleesuurkje is mijn gelukkigste moment van de dag'

Over de schouder naar rechts kijken, is onderdeel van het gebed

voor het staalbedrijf Nedstaal. Het gezin Abarkan werd er als een exotische attractie ontvangen. 'Onze katholieke buurvrouw, mevrouw Baggerman, was voor ons de sleutel tot de geheimen van de Nederlandse samenleving. Je moet je medemens helpen in het leven, vond ze. Ze schreef ons in op de school van haar kinderen, bracht ons 's morgens weg en haalde ons 's middags op. Als we naar de dokter moesten, ging ze mee. Als we midden in de nacht terugkwamen van de vakantie in Marokko, stond ze klaar met koffie en broodjes. Een geweldige vrouw aan wie ik veel te danken heb.'

Op de R.K. Francescoschool liep Jamila voortdurend op haar tenen. 'Het was geen ongelukkige tijd, maar ik moest wel heel hard werken om het niveau te kunnen halen. De spelling van het woord papegaai – (pappagaai? papagaai? pappegaai?) – zal ik nooit meer vergeten', grinnikt ze. Ook al werkte ze zich uit de naad, het schooladvies viel haar tegen. Officieel werd zelfs mavo haar ontraden. Pas op de detailhandelsschool kwam ze structureel met andere allochtonen in aanraking. Het leverde haar het predicaat Nep-Marokkaan op: zonder hoofddoek, zonder accent en perfect 'papegaai' spellend. In het laatste jaar van de Pabo – het bloed kruipt toch waar het niet gaan kan – kwam ze om een oer-Hollandse reden op een Islamitische stageschool terecht: LIO's werden hier namelijk betaald in

tegenstelling tot andere stagescholen. 'Die keus was dus snel gemaakt', lacht ze uitbundig. 'Maar ik ben nogal eigenwijs', zegt Jamila terwijl ze aan haar hoofddoek voelt. 'Ik laat me dus niet zomaar een hoofddoek aanpraten. Want wie zegt mij dat de Islam het ware geloof is? Waarom zou dat niet het Christendom zijn?'

Op IBS Ikra heeft ze pas de verdieping gevonden in haar geloof. 'Ik leer hier elke dag van onze enthousiaste godsdienstleraar Mustafa. Ik weet nu: Islam is mijn geloof en daar hoort een leefstijl bij. Ik draag nu een hoofddoek, ook omdat ik een rolmodel voor mijn kinderen ben. Het went sneller dan ik dacht. Ik bezoek ook dagelijks onze gebedsruimte om tot rust te komen. Licht uit, stilte. Dat is fijn. Maar verder kijk ik er nuchter naar: elk geloof streeft naar hetzelfde, het goede doen voor je medemens.'

Goedmaken

'Ik herken mezelf in de kinderen die hier rondlopen. Er zit best veel druk op: ze moeten vaak goedmaken wat hun ouders niet is gelukt in het leven. Als ik ze zie ploeteren met de stof weet ik: niet doorgaan nu. Laat de tijd zijn werk doen. Ik ben er ook op mijn eigen tempo gekomen.' De ambities van Jamila Abarkan sluimeren niet langer, ze zijn ontvlamd. Ze is bouwcoördinator op Ikra en heeft onlangs haar schoolleidersdiploma gehaald. 'Ooit zal ik directeur van een eigen school zijn', zegt ze vastberaden. 'Ik wil anderen inspireren tot het best mogelijke onderwijs voor kinderen die hun talenten nog moeten ontdekken.' Jamila Abarkan, onthoud die naam! ■

'Ik herken mezelf in deze kinderen: ze moeten vaak goedmaken wat hun ouders niet is gelukt in het leven'